

Þriðjudaginn 18. júní 1991.

Nr. 17/1991. **Ákærvaldið**(Hallvarður Einvarðsson ríkissaksóknari)
gegn**Péttri Ingiberg Jónssyni**
og Eddu Guðmundsdóttur

(Örn Clausen hrl.).

Fjársvik. Tékki. Sýkna.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Guðmundur Jónsson og Hrafn Bragason og Jón Finnsson hæstaréttarlögmaður.

Ríkissaksóknari áfrýjaði máli þessu með stefnu 19. desember 1990, en ákærðu vildu una dómi. Af hálfu ákærvaldsins er þess krafist, að ákærðu verði sakfelld samkvæmt ákæru og dæmd til refsingar.

Ákærðu krefjast staðfestingar hins áfrýjaða dóms og sýknu af öllum kröfum ákærvaldsins.

Málsatvikum er lýst í hinum áfrýjaða dómi.

Tékki sá, sem um getur í málinu, reyndist innstæðulaus, er hann barst reikningsbanka, sama dag og hann var út gefinn til innlausnarbanka og notaður til kaupa á ríkisvixlum. Hann var færður á færsluskrá fyrir innstæðulausa tékka, skammstafað FIT, reikningsbankans. Fram er komið, að ákærði Pétur hófst þegar handa um, að viðskiptin gengju til baka. Daginn eftir samdi hann um það við innlausnarbankann og samdi við reikningsbankann og greiddi innstæðulausa tékkann. Tékkinn var aldrei áritaður um innstæðuleysi. Með hliðsjón af framansögðu ber að fallast á það með héraðsdómara, að ósannað sé, að ákærðu hafi ætlað að auðgast á útgáfu tékkans. Þar sem ákærðu höfðu samið við bankastofnanir þær, sem í hlut áttu, um lok þessara viðskipta og gert þau upp í heild, eru, með hliðsjón af 2. mgr. 73. gr. tékkalaga nr. 94/1933, sbr. 1. gr. laga nr. 35/1977, ekki efni til frekari umfjöllunar um mál þetta. Ber því að sýkna ákærðu af kröfum ákærvaldsins í máli þessu.

Ákvæði hins áfrýjaða dóms um sakarkostnað er staðfest.

Áfrýjunarkostnaður allur greiðist úr ríkissjóði, svo sem nánar er kveðið á um í dómsorði.

D ó m s o r ð:

Hinn áfrýjaði dómur skal vera óraskaður.

Allur áfrýjunarkostnaður greiðist úr ríkissjóði, þar með talin málsvarnarlaun skipaðs verjanda ákærðu, Arnar Clausen hæstaréttarlögmanns, 50.000 krónur.

Dómur sakadóms Reykjavíkur 18. október 1990.

Ár 1990, fimmtudaginn 18. október, er á dómþingi sakadóms Reykjavíkur, sem háð er í Borgartúni 7 af Guðjóni St. Marteinssyni sakadómar, kveðinn upp dómur í sakadómsmálinu nr. 548-549/1990: Ákærvaldið gegn Péttri Ingiberg Jónssyni og Eddu Guðmundsdóttur, sem tekið var til dóms 12. þ.m.

Málið er höfðað með ákæruskjali ríkissaksóknara, dagsettu 13. febrúar 1990, á hendur ákærðu, Péttri Ingiberg Jónssyni, kt. 030147-2949, og Eddu Guðmundsdóttur, kt. 130738-2069, báðum til heimilis að Þverárseli 8, Reykjavík, „fyrir fjársvik með því að hafa mánudaginn 3. júlí 1989 notað í staðgreiðsluviðskiptum í Seðlabanka Íslands, Kalkofnsvegi 1, Reykjavík, innstæðulausan tékka nr. 3398842, að fjárhæð kr. 32.076.625, á eyðublaði, merktu Útvegsbanka Íslands, Austurstræti 19, Reykjavík, dagsettan 3. júlí 1989, stílaðan á Seðlabanka Íslands til greiðslu af tékkareikningi ákærðu Eddu í Útvegsbankanum nr. 3423, svo sem hér er rakið:

Gegn ákærðu Eddu fyrir að gefa tékkann út og afhenda hann með ákærða til útfyllingar og notkunar, svo sem þegar er rakið, þrátt fyrir það að innstæða á reikningnum væri næstum engin.

Gegn ákærða Péttri Ingiberg fyrir að útfylla tékkann, eins og rakið er, og framvísa í Seðlabankanum sem greiðslu þrátt fyrir innstæðuleysi tékkans fyrir ríkisvixla, sem ákærði þá fékk í hendur.

Næsta dag skilaði ákærði Pétur Ingiberg ríkisvixlunum til Seðlabankans, en fékk þá jafnframt andvirðið, kr. 32.076.625, greitt með ávísun, sem hann framseldi Útvegsbanka Íslands, aðalbanka, og lagði inn á áðurgreindan tékkareikning meðákærðu. Hinn 10. júlí 1989 var tékkinn endursendur Seðlabankanum.

Brot ákærðu telst varða við 248. gr. almennra hegningarlaga nr. 19, 1940.

Þess er krafist, að ákærðu verði dæmd til refsingar og til greiðslu alls sakarkostnaðar“.

Verjandi ákærðu flutti munnlega vörn 12. þ.m. og gerði þær dómkröfur, að bæði ákærðu yrðu sýknuð af öllum kröfum ákærvaldsins og að allur kostnaður, þ.m.t. hæfileg málsvarnarlaun, yrði greiddur úr ríkissjóði.

Málsatvik.

Ákærði Pétur Ingiberg Jónsson var yfirheyrður fyrir dóminum 20. september sl., og kvað ákærði þá háttsemi sinni rétt lýst í ákærunni, þ.e., að ákærði kvaðst hafa keypt ríkisvixla í Seðlabanka Íslands fyrir kr. 32.076.625, og kvaðst ákærði ekki telja, að um fjársvik hefði verið að ræða af sinni hálfu.

Ákærði kvað meðákærðu hafa gefið út tékkann, svo sem í ákæru greinir, og hefði ákærði fyllt tékkann út og framvísað í Seðlabankanum sem greiðslu fyrir ríkisvixlana. Ákærði kvað aðdraganda kaupa ríkisvixlanna hafa verið þann, að maður, er ákærði kvaðst kannast við, hefði hringt til meðákærðu og beðið ákærðu að annast kaup á ríkisvixlum fyrir fjárhæð að nafnvirði kr. 34 milljónir. Ákærði kvað ákærðu hafa átt að fá í sinn hlut kr. 100.000, og hefði hinn raunverulegi kaupandi ríkisvixlanna, er ákærði vildi ekki nafngreina, ætlað að leggja þá fjárhæð auk fjárhæðar, er svaraði til kaupverðs ríkisvixlanna, inn á tékkareikning meðákærðu 3. júlí 1989, sama dag og kaupin fóru fram. Ákærði kvaðst hafa haldið í Seðlabankann laust fyrir kl. 16.00 3. júlí 1989 og þar keypt ríkisvixlana og greitt fyrir með tékkanum, er í ákæru greinir. Ákærði kvað gjaldkerann í bankanum hafa tekið við tékkanum athugasemdalaust, og kvaðst ákærði þá hafa talið innleggið komið inn á tékkareikning meðákærðu. Ákærði kvaðst hafa haldið heimleiðis með ríkisvixlana, og er þangað hefði verið komið, hefði komið í ljós á símsvara á heimili ákærða, að hinn raunverulegi kaupandi ríkisvixlanna hefði fallið frá kaupunum og að ekki hefði verið lagt inn á tékkareikning meðákærðu, svo sem ráð var fyrir gert. Ákærði kvaðst þegar í stað hafa haldið í Seðlabankann, en komið þar að lokuðu húsi, og þá hafa haldið aftur heimleiðis og þá hitt meðákærðu og þau þá ákveðið að hringja í starfsmann Seðlabankans, er þau þekktu. Ákærði kvað mann þennan hafa gefið sér upp nafn Björns Björgvinssonar gjaldkera, er afgreitt hefði ákærða með ríkisvixlana, og hefði ákærði hringt í hann um kvöldmatarleytið og Björn sagt ákærða að koma í bankann strax morguninn eftir. Ákærði kvaðst morguninn eftir hafa rætt við Pétur Urbancic, og hefði sá haft samband við fjármálaráðuneytið og fengið þau svör, að víxilkaupin gætu gengið til baka. Áður en af því varð, kvaðst ákærði hafa haldið í Útvegsbankann og rætt þar við Hallfríði Skúladóttur deildarstjóra og greint henni frá málavöxtum, og að sögn ákærða hefði hún sagt, að allt yrði í lagi, fyrst Seðlabankatékkinn myndi berast bankanum. Ákærði kvaðst þá hafa haldið aftur í Seðlabankann og þar hafa fengið afhentan tékka, að fjárhæð kr. 32.076.625, og hefði tékkinn verið stílaður á Íberg sf., fyrirtæki ákærðu, og átti ákærði að leggja þann tékka inn á tékkareikning meðákærðu og loka þannig hringnum, eins og ákærði komst að orði. Ákærði skilaði ríkisvixlunum í Seðlabankann sama dag, þ.e. 4. júlí 1989.

Ákærða Edda Guðmundsdóttir var yfirheyrð fyrir dóminum 20. september sl. Ákærða kvað háttsemi sinni rétt lýst í ákæru, en kvað ekki hafa verið um fjársvik að ræða af sinni hálfu.

Ákærða kvað aðdraganda ríkisvíxlakaupanna hafa verið þann, að til sín hefði hringt maður, er ákærða vildi ekki nafngreina, og hefði sá maður beðið ákærðu að annast milligöngu um kaup á ríkisvixlum fyrir að nafnvirði kr. 34 milljónir. Ákærða kvað þennan mann hafa hringt nokkrum dögum áður en víxlakaupin áttu að eiga sér stað, og hefði verið um það samið, að maðurinn legði kr. 32.072.625 inn á tékkareikning ákærðu við Útvegsbankann, og átti innleggið að berast mánudaginn 3. júlí 1989, en ákærða kvað fleiri en einn mann hafa ætlað að standa saman að ríkisvíxlakaupunum. Ákærða kvaðst hafa rætt erindi þessa ónafngreinda manns við meðákærða, og hefði orðið úr, að þau tækju að sér víxlkaupin og áttu að fá kr. 100 þúsund í þóknun. Ákærða kvaðst þessu næst hafa gefið út óútfylltan tékka og afhent meðákærða, og hefði hann átt að annast kaupin á ríkisvixlunum, en ákærða kvaðst hafa gefið tékkann út og afhent meðákærða í trausti þess, að innleggið bærisk á tékkareikninginn, svo sem um hefði verið samið. Ákærða kvaðst hafa komið heim úr vinnu síðdegis 3. júlí 1989 og þá hafa hitt meðákærða, sem þá var nýkominn úr árangurslausri ferð í Seðlabankann, en þá kvaðst ákærða hafa frétt, að innleggið hefði ekki borist á tékkareikninginn, svo sem ráð var fyrir gert. Ákærða kvað hafa verið hringt í starfsmann Seðlabankans, og hefði sá gefið upp nafn gjaldkera þess, er afgreiddi meðákærða með víxlana, og hefði meðákærði hringt í þann mann og þeir meðákærði mælt sér mót í bankanum strax morguninn eftir. Ákærða kvað meðákærða síðar þennan dag, þ.e. 4. júlí, hafa komið á vinnustað sinn og greint frá því, að ríkisvíxlakaupin hefðu gengið til baka.

Vitnið Björn Björgvinsson bankastarfsmaður, Sörlaskjólí 3, Reykjavík, kom fyrir dóminn 12. þ.m.

Björn kvað ákærða Pétur hafa komið í Seðlabankann laust fyrir kl. 16 hinn 3. júlí 1989 og þar hafa keypt ríkisvíxla, sem pantaðir höfðu verið nokkru áður, og hefðu skjölin því verið tilbúin til afgreiðslu, er ákærði kom í bankann laust fyrir kl. 16 3. júlí 1989. Björn kvað ákærða Pétur hafa greitt með tékka, er ákærða Edda hafði gefið út, og hefði verið tekið við tékkanum í bankanum án þess að kanna, hvort innstæða væri fyrir hendi á tékkareikningi Eddu. Björn kvað ákærða Pétur síðan hafa hringt í sig um kvöldmatarleytið þennan dag, þ.e. 3. júlí, og spurt, hvort kaupin gætu gengið til baka. Björn kvaðst hafa ráðlagt ákærða Pétur að koma í bankann daginn eftir, en uppgjörin í bankanum væri lokið vegna 3. júlí.

Vitnið Pétur Urbancic bankafulltrúi, Goðheimum 8, Reykjavík, kom fyrir dóminn 12. þ.m.

Pétur kvaðst hafa tekið við pöntun frá fyrirtækinu Íbergi sf., þar sem pantaðir hefðu verið ríkisvixlar fyrir að nafnvirði um 34 milljónir. Pétur kvað bankann hafa þurft að panta ríkisvixlana hjá fjármálaráðuneytinu á þeim tíma, er í ákæru greinir, og voru vixlarnir síðan sendir bankanum, sem annaðist söluna. Pétur kvaðst minnst þess, að ákærði Pétur hefði komið í Seðlabankann laust fyrir kl. 16.00 3. júlí 1989 og þá fengið afhenta ríkisvixla þá, er áður höfðu verið pantaðir. Pétur kvað ákærða síðan hafa beðið eftir sér við starfsmannainngang Seðlabankans morguninn eftir, þ.e. 4. júlí, og þá hafa greint sér frá því, að innlegg, er von var á inn á tékkareikning, hefði brugðist, og hefði ákærði spurt að því, hvort kaupin gætu ekki gengið til baka. Pétur kvaðst hafa greint ákærða frá því, að Seðlabankinn seldi vixlana fyrir þriðja aðila, þ.e. fjármálaráðuneytið eða ríkissjóð, og kvaðst Pétur hafa boðist til þess að athuga, hvort kaupin gætu gengið til baka, og í því sambandi hafa sett sig í samband við starfsmenn fjármálaráðuneytis, sem hefðu heimilað fyrir sitt leyti, að kaupin gengju til baka. Pétur kvað ákærða í millitíðinni hafa greint sér frá því, að hann ætlaði í Útvegsbankann í því skyni að reyna þar að koma málum sínum á hreint. Pétur kvað ákærða síðan hafa komið aftur í Seðlabankann, og hefðu kaupin gengið til baka á þann hátt, að ákærði afhenti ríkisvixlana og fékk í staðinn afhenta ávísun, að fjárhæð kr. 32.076.625, til að leggja inn á reikning Eddu Guðmundsdóttur við Útvegsbanka Íslands, en Pétur kvað uppgjöri í Seðlabankanum hafa verið lokið fyrir 3. júlí, og því hefði þurft heimild til að bakfæra framangreinda fjárhæð af reikningi ríkissjóðs.

Pétur kvaðst ekki vita til þess, að kaup á ríkisvixlum hefðu nokkru sinni gengið til baka á þann hátt, er lýst er að framan, og kvað hér hafa verið um einstakt tilvik að ræða. Pétur kvaðst ekki vita til þess, að Seðlabankinn hefði orðið fyrir fjárhagslegu tjóni vegna viðskiptanna við ákærðu.

Vitnið Hallfríður Skúladóttir, starfsmaður Íslandsbanka, kom fyrir dóm-inn 12. þ.m.

Hallfríður kvað ákærða Pétur hafa komið í Útvegsbanka Íslands hf. að morgni 4. júlí 1989 og þá sýnilega verið mikið niðri fyrir. Hallfríður kvað ákærða hafa greint sér frá samskiptum sínum við Seðlabankann og að kaup á ríkisvixlum fyrir rúmlega 32 milljónir ættu að ganga til baka, vegna þess að innlegg á tékkareikning Eddu Guðmundsdóttur hefði brugðist. Hallfríður kvað tékkann, er vixlarnir voru greiddir með, þegar hafa borist Útvegsbankanum, og hefði tékkinn verið færður á svokallaða „fit“-skrá, en þar munu færðir allir innstæðulausir tékkar. Hallfríður kvað ákærða hafa óskað eftir því, að ekki legðist kostnaður á tékka þann, er mál þetta snýst um, og kvaðst Hallfríður hafa fellt niður kostnað á tékkann, eftir að ákærði hafði staðið við loforð og lagt inn á tékkareikninginn fyrir hádegi þessa dags, 4. júlí 1989, þá fjárhæð, sem upp á vantaði.

Niðurstöður.

Svo sem rakið hefur verið að framan, varð enginn fyrir fjárhagslegu tjóni vegna háttsemi þeirrar, er ákærðu er hér gefin að sök, og beinlínis er tekið fram í kærubréfi Útvegsbanka Íslands hf., dagsettu 11. júlí 1989, að bankinn hafi ekki orðið fyrir fjárhagslegu tjóni vegna málsins. Ákærðu hlutu engan hagnað eða ávinning af ríkisvíxlakaupnum.

Framburður ákærðu er samhljóða um það, að kaupin hafi verið gerð fyrir ónafngreindan aðila, sem hafi ætlað að leggja nægilegt fé inn á tékkareikning ákærðu Eddu 3. júlí 1989, þann dag, er kaupin voru gerð. Ákærði Pétur fór í Seðlabankann laust fyrir kl. 16.00, svo sem framburður ákærða og vitna greinir, enda þá líklegast, að hið fyrirhugaða innlegg hefði borist. Ákærði taldi öruggt, að innleggið hefði borist, þar sem gjaldkerinn í Seðlabankanum tók við tékkanum athugasemdalaust. Svo sem gögn málsins bera með sér, var tékkinn, er víxlarnir voru greiddir með, frá Útvegsbanka Íslands, en slík tékkaeyðublöð voru lögð af á þeim tíma, er í ákæru greinir. Vegna þessa og vegna þess, um hversu háa fjárhæð var að ræða, þ.e. rúmlega 32 milljónir króna, hlaut ákærði Pétur að gera ráð fyrir því og reyndar ákærða Edda einnig, að kannað yrði í bankanum, sem tók við svo háum tékka sem greiðslu, hvort innstæða væri fyrir hendi á viðkomandi reikningi.

Vitnið Björn Björgvinsson, er tók við tékkanum sem greiðslu, hefur borið fyrir dóminum, að ekki hafi verið kannað í bankanum, hvort innstæða væri fyrir hendi á tékkareikningi Eddu Guðmundsdóttur, og hjá lögreglu kvað Björn, að um mistök hefði verið að ræða að athuga ekki, hvort innstæða væri fyrir hendi á reikningnum, en það væri yfirleitt alltaf gert, en þennan framburð sinn staðfesti Björn fyrir dóminum.

Framburður ákærðu er tortryggilegur að því leyti, að þau hafa ekki greint frá því, fyrir hvern kaupin hafi verið gerð og hver það hafi verið, sem hugðist leggja féð inn á tékkareikning ákærðu Eddu 3. júlí 1989. Öll viðbrögð ákærðu, eftir að í ljós kom, að innstæða var ekki fyrir hendi á tékkareikningnum, þykja hins vegar benda til þess, að ákærðu hafi verið í góðri trú og því gert ráð fyrir, að innstæða væri fyrir hendi á reikningnum 3. júlí, og kaupin hafi því verið gerð í góðri trú, enda ekki sýnilegur tilgangur með kaupunum ella. Er í ljós kom, að innleggið brást, gerði ákærði Pétur allt, sem í hans valdi stóð, til að kaupin gengju til baka, og má vísa til framburðar, er rakinn var hér að framan, varðandi þetta.

Svo sem vitnið Björn Björgvinsson bar, voru það mistök að kanna ekki, hvort innstæða væri fyrir hendi á tékkareikningi ákærðu Eddu. Hefði það verið gert, svo sem venja er, hefðu kaupin aldrei átt sér stað. Þegar allt ofanritað er virt, telur dómurinn, að bæði ákærðu hafi verið í góðri trú, er viðskiptin fóru fram, en þótt ákærða Edda hafi gefið tékkann út, svo sem í ákæru greinir, átti hún á sama hátt og ákærði Pétur von á því, að

innleggið bærisk, og mátti sömuleiðis gera ráð fyrir því, að kannað yrði í Seðlabankanum, hvort innstæða væri fyrir hendi á reikningnum, og að kaupin myndu ekki ganga ella, en alkunna er, að bankar kanna innstæðu á tékkareikningum, áður en greiðsla með tékka fer fram, og í öllu falli, er um svo háa fjárhæð er að ræða sem hér, rúmlega 32 milljónir. Ákærðu Eddu verður ekki refsað fyrir það eitt að hafa gefið tékkann út óútfylltan og afhent meðákærða. Dómurinn telur útgáfu ákærðu Eddu á tékkanum þá fyrst skipta máli, er tékkinn er notaður í lögskiptum, en þá ber að miða við það, er ákærði Pétur notaði tékkann sem greiðslu í Seðlabanka. Ákærða Edda afhenti meðákærða Pétri tékkann í því skyni, að greiddir yrðu ríkisvixlarnir með tékkanum, og telur dómurinn, að hina huglægu afstöðu ákærðu Eddu verði að meta út frá því, hverja hún taldi reikningsstöðuna hafa verið, er ríkisvixlakaupin fóru fram í Seðlabankanum. Svo sem rakið var að framan, telur dómurinn, að ákærða Edda hafi verið í góðri trú um það, að innleggið hefði borist á reikninginn, og hefði svo ekki verið, hlyti það að hafa komið í ljós, er ákærði Pétur framvísaði tékkanum í Seðlabankanum.

Að öllu ofanrituðu virtu telur dómurinn, að hjá hvorugu ákærðu hafi verið fyrir hendi ásetningur um að fremja auðgunarbrot það, er ákært er út af, og ber því að sýkna bæði ákærðu af því.

Verjandi ákærðu reifaði málið einnig með tilliti til þess, að háttsemi ákærðu kynni að varða við tékkalög nr. 94, 1933. Svo sem fram kemur í kærubréfi Útvegsbanka Íslands hf., dagsettu 11. júlí 1989, varð bankinn ekki fyrir fjárhagslegu tjóni vegna viðskiptanna við ákærðu. Tékki sá, er mál þetta snýst um, barst með kærubréfi bankans, og ber tékkinn ekki með sér, að greiðslufall hafi orðið við sýningu, enda kemur fram í yfirliti yfir tékkareikning ákærðu Eddu, að tékkinn hefur aldrei verið færður hjá Útvegsbanka Íslands hf. sem innstæðulaus, heldur hafi Seðlabankatékkinn fyrst verið lagður inn á tékkareikning ákærðu Eddu og síðan tekið út fyrir tékka þeim, er ákært er út af. Í 2. mgr. 73. gr. tékkalaga, sbr. 1. gr. laga nr. 35, 1977, greinir frá því, hverjir skuli bera fram kröfu um opinbera kærú vegna tékka, og þar er getið um greiðslubanka, sem hefur innleyst tékka án nægilegrar innstæðu. Svo sem rakið var, var tékki sá, er ákærða Edda gaf út, aldrei færður sem innstæðulaus hjá Útvegsbankanum, heldur færður á svokallaða „fit“-skrá, en það mun venja að færa innstæðulausar ávísanir á þá skrá, svo sem kom fram undir dómsrannsókn málsins. Alkunna er, að mikið berst af innstæðulausum ávísunum til banka, er færðar eru á „fit“-skrá, án þess að viðkomandi banki kæri útgefanda eða eiganda viðkomandi reiknings, og eru tékkarnir geymdir þar, uns innstæða berst á viðkomandi tékkareikning. Ekki eru ákvæði í tékkalögum, er greina frá því, hvað „fit“-skrá er og hvaða lagalega þýðingu færsla tékka á slíka skrá

hefur. Dóminum þykir færsla tékka á skrá þessa vera líkust því sem um lán eða samþykki banka sé að ræða, enda slík mál leyst án kæru, svo sem rakið var. Það, hvernig Útvegsbanki Íslands hf. færði tékka þann, er hér er ákært út af, þykir styðja þessa skoðun dómsins, en tékkinn var aldrei færður hjá Útvegsbankanum sem innstæðulaus. Vegna þessa og vegna þess, hvernig samskiptum ákærða við Útvegsbankann var háttað, eftir að innstæðuleysi tékkans kom í ljós, svo og vegna viðbragða starfsmanna bankans um að láta ákærða ekki greiða kostnað af tékkanum, sem færður var á „fit“-skrána, en venja er, að greiddur sé kostnaður af tékkum, er færðir eru á skrána, og vegna þess, hvernig venja er að fara með tékka á „fit“-skrá, svo og vegna málavaxta að öðru leyti þykir kæra Útvegsbanka Íslands hf. í raun hafa verið tilefnislaus og ekki í samræmi við venju í þessum efnum, enda varð bankinn ekki fyrir neinu fjárhagslegu tjóni.

Að öðru leyti þykja dóminum röksemdir þær, er raktar voru að framan varðandi meint brot ákærðu gegn 248. gr. almennra hegningarlaga, og í því sambandi röksemdir vegna huglægrar afstöðu ákærðu einnig eiga við vegna hugsanlegrar heimfærslu háttsemi undir tékkalög, og verður ákærðu því ekki refsað fyrir brot gegn þeim lögum.

Sakarkostnaður greiðist úr ríkissjóði, þ.m.t. kr. 60.000 í málsvarnarlaun til skipaðs verjanda ákærðu, Arnar Clausen hrl.

D ó m s o r ð:

Ákærðu eru sýknuð af kröfum ákæruvaldsins í máli þessu, og greiðist allur sakarkostnaður úr ríkissjóði, þ.m.t. kr. 60.000 í málsvarnarlaun til Arnar Clausen hæstaréttarlögmans.